

мѣста маймунитѣ трѣбваше да правятъ скокове по 4—5. Възрастнитѣ побеждаваха тоя въздушенъ мостъ леко като опитни циркаджии. Малкитѣ летѣха въ въздуха съ блѣсканица и съ премятане и като достигаха до дървото, тръпно стискаха клонитѣ и листата съ четиритѣ си лапи. Когато прескачатъ Рувъ, всѣка маймуна трѣбва да си опича ума: тая рѣка гъмжи отъ крокодили, и ако маймуната падне тукъ, свършено е съ нея.

Предъ залѣзъ слънце маймунитѣ си нареждатъ نوشуването по високитѣ смокини, и скоро отъ всѣко клонче провисва малка кожена торба. Пристигатъ и бабуини, винаги съ викъ и крѣсскъ, който продължава дотогава, докато нѣкой старъ бабуинъ съ кжсъ и силенъ лай не накара всички да млъкнатъ. Тоя лай ни служеше въ Африка за будилникъ, защото бабуинитѣ първи известяваха, че се е съмнало.

Бабуинитѣ се движатъ по джунглитѣ на голѣми стада — по 50 и повече. Отпредъ и отзадъ на всѣко стадо има часовой. Когато такива стада преминаваха покрай нашия лагеръ, часовитѣ се спускаха отъ дърветата, и като се изправяха на високъ пънъ или на мравунекъ, зорко наблюдаваха да не имъ направимъ нѣкоя пакостъ. Туземцитѣ разказватъ, че ако презъ време на преминаването часовиятъ напусне поста си, и съ стадото се случи нѣкакво нещастие, маймунитѣ после го разкжсватъ.

Въ лоши дъждовни дни бабуинитѣ винаги се раздвижваха и вдигаха шумъ около нашия лагеръ. Старцитѣ, които страдаха отъ ревматизъмъ, пѣшкаха цѣла нощъ и се оплакваха. Когато задухаше силенъ вѣтръръ, маймунитѣ, които седѣха на слабъ клонъ, се упжтваха да търсятъ по-надеждно убѣжище, безпокояха другитѣ, и тогава ние чувахме силни викове — отпочваше се явенъ бой.

Малкитѣ бабуини сж много любопитни. Често пжти, когато ловѣхъ риба, или рисувахъ до брѣга на Рувъ, тѣ